

31985D0613

L 375/20

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

1985 12 31

TARYBOS SPRENDIMAS

1985 m. gruodžio 20 d.

dėl programų ir priemonių, susijusių su gyvsidabrio ir kadmio išmetimu pagal Konvenciją dėl jūros teršimo iš sausumos šaltinių prevencijos patvirtinimo Bendrijos vardu

(85/613/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ir ypač į jos 235 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos rekomendaciją ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽²⁾,

kadangi 1975 m. kovo 3 d. Bendrija patvirtino Konvenciją dėl jūros teršimo iš sausumos šaltinių prevencijos ⁽³⁾;

kadangi Bendrija taip pat tapo tos Konvencijos Susitariančiaja Šalimi;

kadangi Konvenciją administruojanti Paryžiaus komisija susitarė dėl programų ir priemonių dėl gyvsidabrio ir kadmio išmetimo ir Bendrija paprašyta jas patvirtinti raštu iki 1985 m. gruodžio 31 d.;

kadangi šių programų ir priemonių nuostatos atitinka tas, kurios pateiktos atitinkamose Bendrijos Direktyvose 76/464/EEB ⁽⁴⁾, 83/513/EEB ⁽⁵⁾ ir 84/156/EEB ⁽⁶⁾;

kadangi todėl pageidautina, kad Bendrija patvirtintų minėtas programas ir priemones;

kadangi Sutartyje nenumatyti tam reikalingi įgaliojimai, išskyrus tuos, kurie nurodyti 235 straipsnyje,

NUSPRENDĖ:

Vienintelis straipsnis

1. Taryba Bendrijos vardu patvirtina programas ir priemones, susijusias su gyvsidabrio ir kadmio išmetimu, vykdomas pagal Konvenciją dėl jūros teršimo iš sausumos šaltinių prevencijos.

Minėtų programų ir priemonių tekstai pateikti šio sprendimo priede.

2. Tarybos pirmininkas įgaliojamas paskirti asmenį ar asmenis, įgaliotus pranešti apie šį patvirtinimą Paryžiaus komisijai iki 1985 m. gruodžio 31 d.

Priimta Briuselyje, 1985 m. gruodžio 20 d.

*Tarybos vardu**Pirmininkas*

R. KRIEPS

⁽¹⁾ OL C 286, 1985 11 9, p. 4.

⁽²⁾ OL C 352, 1985 12 31.

⁽³⁾ OL L 194, 1975 7 25, p. 5.

⁽⁴⁾ OL L 129, 1976 5 18, p. 23.

⁽⁵⁾ OL L 291, 1983 10 24, p. 1.

⁽⁶⁾ OL L 74, 1984 3 17, p. 49.

PRIEDAS

Parcom Sprendimas 85/1

Programos ir priemonės

1985 m. birželio 5 d.

dėl gyvsidabrio išmetimo ne chloro šarmo elektrolizės pramonės sektoriuose ribinių verčių ir kokybės siekinių

1974 M. BIRŽELIO 4 D. PARYŽIUJE PASIRAŠYTOS KONVENCIJOS DĖL JŪROS TERŠIMO IŠ SAUSUMOS ŠALTINIŲ PREVENCIJOS ĮKURTA KOMISIJA,

atsižvelgdama į Konvencijos nuostatas, ypač į jos 18 straipsnio 3 dalį,

PATVIRTINO TOKIAS PROGRAMAS IR PRIEMONES:

1 straipsnis

1. Prieš išmetant ne chloro šarmo elektrolizės pramonės sektorių gyvsidabri į jūrą, kaip apibrėžta Konvencijos 3a straipsnyje, arba į vandentakius, kurie turi įtakos jūrai, turi būti gautas atitinkamos Susitariančiosios Šalies kompetentingos institucijos leidimas. Tokiuose leidimuose nustatomi emisijos standartai ir leidimai periodiškai persvarstomi.

2. Emisijos standartas neturi viršyti ribinių verčių, nustatytų šio straipsnio 3 dalyje, išskyrus tuomet, kai Susitariančioji Šalis taiko kokybės siekinius pagal II ir IV priedus.

3. Ribinės vertės, laiko ribos, per kurias jų turi būti laikomasi, ir išmetimo monitoringo tvarka nustatyta I priede. Ribinės vertės paprastai galioja toje vietoje, kur vanduo su gyvsidabriu išteka iš pramonės įmonės.

Kai nutekamasis vanduo su gyvsidabriu yra valomas ne pramonės įmonėje – gyvsidabriui pašalinti skirtoje valymo stotyje, atitinkama Susitariančioji Šalis gali leisti taikyti ribines vertes toje vietoje, kur nutekamasis vanduo išteka iš valymo stoties.

4. Nepažeidžiant įsipareigojimų pagal šio straipsnio 1, 2 bei 3 dalis ir Konvencijos nuostatų, Susitariančiosios Šalys gali suteikti leidimus naujoms įmonėms tik tada, jei jos taiko standartus, atitinkančius geriausius turimas technikos priemones, kai jų reikia užkirsti kelią ir pašalinti taršą.

Kad ir koki būdą pasirinktų, jei dėl techninių priežasčių numatomos priemonės neatitinka geriausių turimų techninių priemonių, prieš suteikdama leidimą Susitariančioji Šalis turi pateikti

Komisijai tas priežastis pagrindžiančius įrodymus. Komisija per kitą savo posėdį išnagrinėja pateiktą informaciją.

5. Šiose programose ir priemonėse „nauja įmonė“ reiškia:

- pramonės įmonę, kuri pradėjo dirbti po šių programų ir priemonių patvirtinimo datos,
- esamą pramonės įmonę, kurios gyvsidabrio apdorojimo pajėgumas žymiai padidėjo nuo šių programų ir priemonių patvirtinimo datos.

6. Standartinis analizės metodas, kurį reikia naudoti nustatant gyvsidabrio buvimą, pateiktas III priedo 1 dalyje. Gali būti taikomi ir kiti metodai, jei jų aptikimo, precizijos ir tikslumo ribos yra ne blogesnės, nei nustatytos III priedo 1 dalyje. Reikiamas nuotekų srauto matavimo tikslumas nurodytas III priedo 2 dalyje.

2 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys parengia specialiąsias programas dėl gyvsidabrio išmetimo iš daugelio šaltinių, kurie nėra pramonės įmonės, ir kuriems praktiškai neįmanoma taikyti 1 straipsnyje nurodytų emisijos standartų.

2. Tokių specialiųjų programų tikslas yra išvengti arba panaikinti taršą. Jose turi būti numatytos tinkamiausios gyvsidabrio pakeitimo, sulaikymo ir antrinio perdirbimo priemonės ir technologijos.

3. Specialiosios programos turi būti pradėtos vykdyti kuo greičiau ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip 1989 m. liepos 1 d. bei apie jas turi būti pranešama Komisijai.

3 straipsnis

Susijusios Susitariančiosios Šalys Konvencijos taikymo zonoje stebi išmetimo veikiamą vandens aplinką. Jei išmetimas turi poveikį daugiau kaip vienos Susitariančiosios Šalies vandenims, atitinkamos Susitariančiosios Šalys bendradarbiauja derindamos savo monitoringo tvarką.

4 straipsnis

1. Komisija kas ketveri metai atlieką šių programų ir priemonių Susitariančiųjų Šalių įgyvendinimo suliginamąjį įvertinimą pagal informaciją, kurią jos jai pateikia pagal Konvencijos 17 straipsnį. Reikiamoje informacijoje turi būti:

- informacija apie leidimus, nustatančius gyvsidabrio emisijos standartus,
- apie į jūros zoną ir vandentakius, turinčius įtakos jūros zonai, nurodytus 1 straipsnio 1 dalyje, išmestą gyvsidabrio surinktos informacijos ir parengtų inventorizacijų rezultatai,

— IV priedo 2 dalyje nustatyta informacija toms Susitariančiosioms Šalims, kurios taiko kokybės siekinius,

— vandens aplinkos monitoringo, vykdomos pagal 3 straipsnį, rezultatai. Kai tinka, jie pateikiami pagal Jungtinę monitoringo programą.

2. Pasikeitus mokslo žinioms apie gyvsidabrio nuodingumą, išlikimą ir kaupimąsi gyvuose organizmuose ir nuosėdose arba patobulėjus geriausioms turimoms technikos priemonėms, Komisija apsvarsto tinkamus pasiūlymus siekdama sugriežtinti (jei būtina) ribines vertes ir kokybės siekinius arba nustatyti papildomas ribines vertes ir kokybės siekinius.

5 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įgyvendina šias programas ir priemones iki 1986 m. sausio 1 d.

2. Susitariančiosios Šalys pateikia Komisijai šių programų ir priemonių taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.

I PRIEDAS

Ribinės vertės, laiko ribos, per kurias jų turi būti laikomasi, ir išmetimo monitoringo tvarka

1. Ribinės vertės ir laiko ribos atitinkamiems pramonės sektoriams nurodytos toliau pateiktoje lentelėje:

Pramonės sektorius ⁽¹⁾	Ribinė vertė, kurios turi būti laikomasi nuo:		Matavimo vienetas
	1986 m. liepos 1 d.	1989 m. liepos 1 d.	
1. Chemijos pramonė, kurioje naudojami gyvsidabrio katalizatoriai:			
a) vinilo chloridui gaminti	0,1	0,05	mg/l nuotekų
	0,2	0,1	g/t vinilo chlorido gamybos našumo
b) kituose procesuose	0,1	0,05	mg/l nuotekų
	10	5	g/kg perdirbto gyvsidabrio
2. Gyvsidabrio katalizatorių, naudojamų vinilo chloridui gaminti, gamyba	0,1	0,05	mg/l nuotekų
	1,4	0,7	g/kg perdirbto gyvsidabrio
3. Organinių ir neorganinių gyvsidabrio junginių gamyba (išskyrus produktus, nurodytus 2 dalyje)	0,1	0,05	mg/l nuotekų
	0,1	0,05	g/kg perdirbto gyvsidabrio
4. Pagrindinių akumuliatorių su gyvsidabriu gamyba	0,1	0,05	mg/l nuotekų
	0,05	0,03	g/kg perdirbto gyvsidabrio
5. Spalvotųjų metalų pramonė ⁽²⁾			
5.1. Gyvsidabrio gavybos įmonės	0,1	0,05	mg/l nuotekų
5.2. Spalvotųjų metalų išgavimas ir taurinimas	0,1	0,05	mg/l nuotekų
6. Nuodingų atliekų su gyvsidabriu valymo įmonės	0,1	0,05	mg/l nuotekų

⁽¹⁾ Prireikus Komisija vėliau nustatys ribines vertes pramonės sektoriams, išskyrus chloro šarmų elektrolizės pramonę, kurie nepaminti šioje lentelėje, pvz., popieriaus ir plieno pramonė arba anglimi kūrenamos jėgainės. Tuo tarpu Susitariančiosios Šalys savo nuožiūra pagal Konvencijos 4 straipsnio 2 dalį nustato gyvsidabrio emisijos standartus. Nustatant tokius standartus turi būti atsižvelgta į geriausias turimas technines priemones, ir jie neturi būti mažiau griežti nei artimiausia sulygintina šiame priede nurodyta ribinė vertė.

⁽²⁾ Remdamasi patirtimi, įgyta įgyvendinant šias programas ir priemones, ir pagal 4 straipsnio 2 dalį Komisija reikiama tvarka išnagrinėja pasiūlymus dėl griežtesnių ribinių verčių nustatymo.

2. Ribinės vertės pramonės sektoriams, išreikštos kaip koncentracija, kurių iš principo negalima viršyti, nurodytos pirmiau pateiktos lentelės 1–4 punktuose. Ribinės vertės, išreikštos kaip didžiausia koncentracija, jokių būdu negali viršyti verčių, išreikštų kaip didžiausias kiekis, padalintas iš vandens kiekio, kurio reikia vienam kilogramui apdorojamo gyvsidabrio arba vienai tonai esamų vinilo chlorido gamybos pajėgumų.

Tačiau kadangi gyvsidabrio koncentracija nuotekose priklauso nuo vandens tūrio, kuris esant skirtingiems procesams ir skirtingose įmonėse yra skirtingas, visuomet reikia laikytis ribinių verčių, išreikštų kaip išmesto gyvsidabrio kiekio santykis su apdoroto gyvsidabrio kiekiu arba esamais vinilo chlorido gamybos pajėgumais, kaip nurodyta pirmiau pateiktoje lentelėje.

3. Dienos vidutinės ribinės vertės yra dvigubai didesnės už atitinkamas mėnesio vidutines ribines vertes, pateiktas lentelėje.
4. Turi būti įvesta monitoringo tvarka, skirta tikrinti, ar išmetami kiekiai atitinka emisijos standartus, nustatytus pagal šiame priede nustatytas ribines vertes.

Pagal tokią tvarką turi būti numatyta imti ir analizuoti mėginius ir matuoti nuotekų srautą, o kai taikytina – apdoroto gyvsidabrio kiekį.

Jei apdoroto gyvsidabrio kiekio nustatyti neįmanoma, monitoringo tvarka turi būti pagrįsta gyvsidabrio kiekiu, kuris galėjo būti panaudotas atsižvelgiant į gamybos pajėgumą, kuriuo remtasi suteikiant leidimą.

5. Imamas 24 valandų laikotarpio pavyzdinis nuotekų mėginys. Per mėnesį išmesto gyvsidabrio kiekis turi būti skaičiuojamas remiantis per dieną išmesto gyvsidabrio kiekiu.

Tačiau jei pramonės įmonės išmeta ne daugiau kaip 7,5 kg gyvsidabrio per metus, gali būti įvesta supaprastinta monitoringo tvarka.

Pastabos

Lentelėje pateiktos ribinės vertės atitinka vidutinę mėnesio koncentraciją arba didžiausią mėnesinį kiekį.

Išmetamo gyvsidabrio kiekis išreiškiamas kaip pramonės įmonės panaudoto ar apdoroto gyvsidabrio kiekio funkcija per tą patį laikotarpį arba kaip esamų vinilo chlorido pajėgumų funkcija.

II PRIEDAS

Kokybės siekiniai

Kokybės siekinius taikančių Susitariančiųjų Šalių emisijos standartai nustatomi taip, kad gyvsidabrio išmetimo veikiamoje srityje būtų laikomasi atitinkamo kokybės siekinio ar tikslų, kurie išvardyti toliau. Kiekvienu atveju kompetentinga institucija nustato veikiamą sritį ir iš išvardytųjų 1 skyriuje parenka tą kokybės siekinį ar tikslus, kurie jai atrodo tinkami, atsižvelgiant į ketinamą veikiamos srities panaudojimą ir tai, kad šių programų ir priemonių tikslas yra užkirsti kelią ir pašalinti visą taršą.

1. Siekiant užkirsti kelią ir pašalinti taršą, kaip apibrėžta Konvencijos 1 straipsnyje, laikantis Konvencijos 4 straipsnio, nustatomi tokie kokybės siekiniai:
 - 1.1. Gyvsidabrio koncentracija pavyzdiniame žuvies mėsos, pasirinktos kaip indikatorius, mėginyje neturi viršyti 0,3 mg/kg šlapios žuvies.
 - 1.2. Ištirpusio gyvsidabrio koncentracijos metinių rezultatų aritmetinis vidurkis išmetimo veikiamų žiočių vandenyse iki gėlo vandens ribos neturi viršyti 0,5 µg/l.
 - 1.3. Ištirpusio gyvsidabrio koncentracijos metinių rezultatų aritmetinis vidurkis toliau nurodytuose vandenyse ⁽¹⁾ neturi viršyti 0,3 µg/l:
 - i) teritoriniuose vandenyse;
 - ii) vandenyse, išskyrus žiočių vandenį, esančių į sausumos pusę nuo bazinės linijos, nuo kurios matuojamas teritorinės jūros plotis, ir vandentakių atveju esančiuose iki gėlo vandens ribos.
2. Gyvsidabrio koncentracija nuosėdose ir kiaukutiniuose (moliškuose ir vėžiagyviuose) per laiką neturi žymiai didėti.
3. Jei vienos srities vandenims taikomi keletas kokybės siekinių, vandens kokybė turi būti pakankama, kad atitiktų kiekvieną iš jų.
4. 1.2 ir 1.3 dalyse nurodytų kokybės siekinių skaitmeninės vertės, išimties tvarka ir kai tai būtina dėl techninių sumetimų, iki 1989 m. liepos 1 d. gali būti padaugintos iš 1,5.

⁽¹⁾ Atviros jūros kokybės siekinys nenustatytas tais sumetimais, kad nustačius teritorinių ir kitų vandenų kokybės siekinius atvira jūra bus apsaugota nuo užteršimo.

III PRIEDAS

Standartinis matavimo metodas

1. Gyvsidabrio kiekiui vandenyse, žuvies mėsoje, nuosėdose ir kiaukutiniuose (moliuskuose ir vėžiagyviuose) nustatyti taikomas standartinis analizės metodas yra beliepsnio atomų sugėrimo spektrometrija po tinkamo mėginio išankstinio apdorojimo, kuriuo ypač įvertinama gyvsidabrio išankstinė oksidacija ir paskesnė gyvsidabrio jonų Hg(II) redukcija.

Aptikimo ribos turi būti tokios, kad gyvsidabrio koncentraciją būtų galima išmatuoti $\pm 30\%$ tikslumu ir $\pm 30\%$ precizija, kai koncentracija yra tokia:

- išmetimo atveju – viena dešimtoji didžiausios leistinos gyvsidabrio koncentracijos, nurodytos leidime,
 - paviršinių vandenų atveju – viena dešimtoji gyvsidabrio koncentracijos, nurodytos kokybės siekinyje,
 - žuvies ir kiaukutinių (moliuskų ir vėžiagyvių) mėsos atveju – viena dešimtoji gyvsidabrio koncentracijos, nurodytos kokybės siekinyje,
 - nuosėdų atveju – didesnė iš tokių verčių: viena dešimtoji gyvsidabrio koncentracijos mėginyje arba 0,05 mg/kg sausos masės.
2. Srauto matavimai atliekami $\pm 20\%$ tikslumu.

IV PRIEDAS

Kokybės siekinių monitoringo tvarka

1. Suteikdama kiekvieną leidimą kompetentinga institucija turi nustatyti apribojimus, monitoringo tvarką ir laiko ribas, kad būtų laikomasi atitinkamo kokybės siekinio ar siekinių.
 2. Susitariančiosios Šalys dėl kiekvienos pasirinkto ir taikomo kokybės siekinio informuoja Komisiją apie:
 - išmetimo vietas ir išmetimo priemones,
 - sritį, kurioje taikomas kokybės siekinys,
 - mėginių ėmimo vietų koordinates,
 - mėginių ėmimo dažnumą,
 - mėginių ėmimo ir matavimo metodiką,
 - gautus rezultatus.
 3. Mėginiai turi būti pakankamai reprezentatyvūs išmetimo veikiamos srities vandens aplinkos kokybei, o mėginių ėmimo dažnumas turi būti pakankamas, kad galima būtų pastebėti vandens aplinkos pokyčius, ypač atsižvelgiant į hidrologinio klimato natūralią kaitą. Sūriojo vandens žuvų analizė turi būti atliekama naudojant pakankamai reprezentatyvų mėginių ir rūšių skaičių.
 4. Kompetentinga institucija parenka žuvies rūšį, kuri bus naudojama kaip analizės indikatorius pagal II priedo 1.1 dalyje nurodytą kokybės siekinį. Iš sūriojo vandens žuvų, kurios gyvena pakrantės vandenyse ir yra žvejojamos vietoje, gali būti parenkamos tokios: menkės (*Gadus morhua*), merlangai (*Merlangius merlangus*), plekšnės (*Pleuronectes platessa*), skumbrės (*Scomber scombrus*), juodadėmės menkės (*Melanogrammus aeglefinus*) ir upinės plekšnės (*Platichthys flesus*).
-

Parcom Sprendimas 85/2

Programos ir priemonės

1985 m. birželio 5 d.

dėl kadmio išmetimo ribinių verčių ir kokybės siekinių

1974 M. BIRŽELIO 4 D. PARYŽIUJE PASIRAŠYTOS KONVENCIJOS DĖL JŪROS TERŠIMO IŠ SAUSUMOS ŠALTINIŲ PREVENCIJOS ĮKURTA KOMISIJA,

atsižvelgdama į Konvencijos nuostatas, ypač į jos 18 straipsnio 3 dalį,

PATVIRTINO TOKIAS PROGRAMAS IR PRIEMONES:

1 straipsnis

1. Prieš išmetant kadmį į jūrą, kaip apibrėžta Konvencijos 3a straipsnyje, arba į vandentakius, kurie turi įtakos jūrai, turi būti gautas atitinkamos Susitariančiosios Šalies kompetentingos institucijos leidimas. Tokiuose leidimuose nustatomi emisijos standartai ir leidimai periodiškai persvarstomi.

2. Emisijos standartas neturi viršyti ribinių verčių, nustatytų šio straipsnio 3 dalyje, išskyrus tuomet, kai Susitariančioji Šalis taiko kokybės siekinius pagal II ir IV priedus.

3. Ribinės vertės, laiko ribos, per kurias jų turi būti laikomasi, ir išmetimo monitoringo tvarka nustatyta I priede. Ribinės vertės paprastai galioja toje vietoje, kur vanduo su kadmiu išteka iš pramonės įmonės.

Kai nutekamasis vanduo su kadmiu yra valomas ne pramonės įmonėje – kadmiui pašalinti skirtoje valymo stotyje, atitinkama Susitariančioji Šalis gali leisti taikyti ribines vertes toje vietoje, kur nutekamasis vanduo išteka iš valymo stoties.

4. Nepažeidžiant įsipareigojimų pagal šio straipsnio 1, 2 bei 3 dalis ir Konvencijos nuostatų, Susitariančiosios Šalys gali suteikti leidimus naujoms įmonėms tik tuomet, jei jos taiko standartus, atitinkančius geriausius turimas technikos priemones, kai jų reikia užkirsti kelią ir pašalinti taršą.

Kokį būdą bepasirinkti, jei dėl techninių priežasčių numatomos priemonės neatitinka geriausių turimų techninių priemonių, prieš suteikdama leidimą Susitariančioji Šalis turi pateikti Komisijai tas priežastis pagrindžiančius įrodymus. Komisija per kitą savo posėdį išnagrinėja pateiktą informaciją.

5. „Nauja įmonė“ reiškia:

— pramonės įmonę, kuri pradėjo dirbti po šių programų ir priemonių patvirtinimo datos,

— esamą pramonės įmonę, kurios kadmio apdorojimo pajėgumas žymiai padidėjo nuo šių programų ir priemonių patvirtinimo datos.

6. Standartinis analizės metodas, kurį reikia naudoti nustatant kadmio buvimą, pateiktas III priedo 1 dalyje. Gali būti taikomi ir kiti metodai, jei jų aptikimo, precizijos ir tikslumo ribos yra ne blogesnės, nei nustatyta III priedo 1 dalyje. Reikiamas nuotekų srauto matavimo tikslumas nurodytas III priedo 2 dalyje.

2 straipsnis

Susijusios Susitariančiosios Šalys Konvencijos taikymo zonoje stebi išmetimo veikiamą vandens aplinką. Jei išmetimas turi poveikį daugiau kaip vienos Susitariančiosios Šalies vandenims, atitinkamos Susitariančiosios Šalys bendradarbiauja derindamos savo monitoringo tvarką.

3 straipsnis

1. Komisija kas penkeri metai atlieką šių programų ir priemonių Susitariančiųjų Šalių įgyvendinimo suliginamąjį įvertinimą pagal informaciją, kurią jos jai pateikia pagal Konvencijos 17 straipsnį. Reikiamoje informacijoje visų pirma turi būti:

— informacija apie leidimus, nustatančius kadmio emisijos standartus,

— apie į jūros zoną ir vandentakius, turinčius įtakos jūros zonai, nurodytus 1 straipsnio 1 dalyje, išmestą kadmį surinktos informacijos ir parengtų inventorizacijų rezultatai,

— IV priedo 2 dalyje nustatyta informacija toms Susitariančiosioms Šalims, kurios taiko kokybės siekinius,

4 straipsnis

— vandens aplinkos monitoringo, vykdomo pagal 3 straipsnį, rezultatai. Kai tinka, jie pateikiami pagal Jungtinę monitoringo programą.

2. Pasikeitus mokslo žinioms apie kadmio nuodingumą, išlikimą ir kaupimąsi gyvuose organizmuose ir nuosėdose, arba patobulėjus geriausioms turimoms technikos priemonėms, Komisija apsveria tinkamus pasiūlymus siekdama sugriežtinti (jei būtina) ribines vertes ir kokybės siekinius arba nustatyti papildomas ribines vertes ir kokybės siekinius.

1. Susitariančiosios Šalys įgyvendina šias programas ir priemones iki 1986 m. sausio 1 d.

2. Susitariančiosios Šalys pateikia Komisijai šių programų ir priemonių taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.

I PRIEDAS

Ribinės vertės, laiko ribos, per kurias jų turi būti laikomasi, ir išmetimo monitoringo tvarka

1. Ribinės vertės ir laiko ribos atitinkamiems pramonės sektoriams nurodytos toliau pateiktoje lentelėje:

Pramonės sektorius ⁽¹⁾	Ribinė vertė, kurios turi būti laikomasi nuo:		Matavimo vienetas
	1986 m. sausio 1 d.	1989 m. sausio 1 d. ⁽²⁾	
1. Cinko kasyba, švino ir cinko taušinimas, kadmio metalo ir spalvotųjų metalų pramonė	0,3 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l nuotekų
2. Kadmio junginių gamyba	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l nuotekų
	0,5 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg perdirbto kadmio
3. Pigmentų gamyba	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l nuotekų
	0,3 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg perdirbto kadmio
4. Stabilizatorių gamyba	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l nuotekų
	0,5 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg perdirbto kadmio
5. Pagrindinių ir antrinių akumuliatorių gamyba	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l nuotekų
	1,5 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg perdirbto kadmio
6. Elektrolizė ⁽⁶⁾	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l nuotekų
	0,3 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg perdirbto kadmio
7. Fosforo rūgšties ir (arba) fosfatinių trąšų gamyba iš fosfatų uolienų ⁽⁷⁾	–	–	

⁽¹⁾ Prireikus Komisija vėliau nustatys ribines vertes pramonės sektoriams, kurie nepaminti šioje lentelėje. Tuo tarpu Susitariančiosios Šalys savo nuožiūra pagal Konvencijos 4 straipsnio 2 dalį nustato kadmio emisijos standartus. Nustatant tokius standartus turi būti atsižvelgta į geriausias turimas technines priemones, ir jie neturi būti mažiau griežti nei artimiausia sulyginama šiame priede nurodyta ribinė vertė.

⁽²⁾ Remdamasi patirtimi, igyta įgyvendinant šias programas ir priemones, ir pagal 4 straipsnio 2 dalį Komisija reikiama tvarka išnagrinėja pasiūlymus dėl griežtesnių ribinių verčių nustatymo.

⁽³⁾ Mėnesinė svorinė pagal debitą vidutinė viso kadmio kiekio koncentracija.

⁽⁴⁾ Mėnesinis vidurkis.

⁽⁵⁾ Šiuo metu neįmanoma nustatyti ribinių verčių, išreikštų kaip teršalo kiekis. Prireikus, Komisija nustatys šias vertes pagal šių programų ir priemonių 3 straipsnio 2 dalį. Jei Komisija nenustato jokių ribinių verčių, laikomasi verčių, išreikštų kaip teršalo kiekis skiltyje „1986 m. sausio 1 d.“.

⁽⁶⁾ Susitariančiosios Šalys gali sustabdyti ribinių verčių taikymą iki 1989 m. sausio 1 d. gamykloms, kurios išmeta mažiau kaip 10 kg kadmio per metus ir kuriose bendras elektrolizės rezervuarų tūris yra mažesnis kaip 1,5 m³, jei toks žingsnis yra absoliučiai būtinas dėl techninių arba administracinių sumetimų.

⁽⁷⁾ Šiuo metu nėra jokių ekonomiškai įmanomų techninių metodų sistemškai šalinti kadmį iš atliekų, susidarančių gaminant fosforo rūgštį ir (arba) fosfatinę trąšą iš fosfatų uolienų. Todėl tokioms atliekoms nenustatytos jokios ribinės vertės. Tokių ribinių verčių nebuvimas neatleidžia Susitariančiųjų Šalių nuo šių programų ir priemonių 1 straipsnio 1 dalies įsipareigojimų nustatyti tokių atliekų emisijos standartus. Prireikus Komisija nustatys ribines vertes vėliau.

2. Ribinės vertės pramonės sektoriams, išreikštos kaip koncentracija, kurių iš principo negalima viršyti, nurodytos pirmiau pateiktos lentelės 2, 3, 4, 5 ir 6 punktuose. Ribinės vertės, išreikštos kaip didžiausia koncentracija, jokių būdu negali viršyti verčių, išreikštų kaip didžiausias kiekis, padalintas iš vandens kiekio, kurio reikia vienam kilogramui apdorojamo kadmio. Tačiau, kadangi kadmio koncentracija nuotekose priklauso nuo vandens tūrio, kuris esant skirtingiems procesams ir skirtingose įmonėse yra skirtingas, visuomet reikia laikytis ribinių verčių, išreikštų kaip išmesto kadmio kiekio santykis su apdoroto kadmio kiekiu, nurodytu pirmiau pateiktoje lentelėje.
3. Dienos vidutinės ribinės vertės yra dvigubai didesnės už atitinkamas mėnesio vidutinės ribinės vertes, pateiktas lentelėje.
4. Turi būti įvesta monitoringo tvarka, skirta tikrinti, ar išmetami kiekiai atitinka emisijos standartus, nustatytus pagal šiame priede nustatytas ribines vertes.

Pagal tokią tvarką turi būti numatyta imti ir analizuoti mėginius ir matuoti nuotekų srautą bei apdoroto kadmio kiekį.

Jei apdoroto kadmio kiekio nustatyti neįmanoma, monitoringo tvarka turi būti pagrįsta kadmio kiekiu, kuris galėjo būti panaudotas atsižvelgiant į gamybos pajėgumą, kuriuo remtasi suteikiant leidimą.

5. Imamas 24 valandų laikotarpio pavyzdinis nuotekų mėginys. Per mėnesį išmesto kadmio kiekis turi būti skaičiuojamas remiantis per dieną išmesto kadmio kiekiu.

Tačiau jei pramonės įmonės išmeta ne daugiau kaip 10 kg kadmio per metus, gali būti įvesta supaprastinta monitoringo tvarka. Pramoninių elektrolizės įmonių atveju supaprastinta monitoringo tvarka gali būti įvesta, jei bendras elektrolizės rezervuarų tūris yra mažesnis kaip 1,5 m³.

II PRIEDAS

Kokybės siekiniai

Kokybės siekinius taikančių Susitariančiųjų Šalių emisijos standartai nustatomi taip, kad kadmio išmetimo veikiamoje srityje būtų laikomasi atitinkamo kokybės siekinio ar tikslo, kurie išvardyti toliau. Kiekvienu atveju kompetentinga institucija nustato veikiamą sritį ir iš išvardytųjų I skyriuje parenka tą kokybės siekinį ar tikslus, kurie jai atrodo tinkami, atsižvelgiant į ketinamą veikiamos srities panaudojimą ir tai, kad šių programų ir priemonių tikslas yra užkirsti kelią ir pašalinti visą taršą.

1. Siekiant užkirsti kelią ir pašalinti taršą, kaip apibrėžta Konvencijos 1 ir 4 straipsniuose, nustatomi kokybės siekiniai ⁽¹⁾, kurių vertės matuojamos pakankamai arti prie išmetimo vietos.
 - 1.1. Ištirpusio kadmio koncentracijos metinių rezultatų aritmetinis vidurkis išmetimo veikiamų žiočių vandenyse iki gėlo vandens ribos neturi viršyti 5 µg/l.
 - 1.2. Ištirpusio kadmio koncentracijos metinių rezultatų aritmetinis vidurkis išmetimo veikiamuose vandenyse ⁽²⁾ neturi viršyti 2,5 µg/l:
 - i) teritoriniuose vandenyse;
 - ii) vandenyse, išskyrus žiočių vandenį, esančių į sausumos pusę nuo bazinės linijos, nuo kurios matuojamas teritorinės jūros plotis, ir vandentakių atveju esančiuose iki gėlo vandens ribos.
2. Be pirmiau pateiktų reikalavimų, monitoringo, vykdomo pagal 2 straipsnį, rezultatai turi būti sulyginti su tokių koncentracijų vertėmis ⁽¹⁾:
 - 2.1. Žiočių vandenyse iki gėlo vandens ribos – ištirpusio kadmio koncentracija, lygia 1 µg/l.
 - 2.2. Toliau nurodytų vandenų atveju – ištirpusio kadmio koncentracija, lygia 0,5 µg/l:
 - i) teritoriniuose vandenyse;
 - ii) vandenyse, išskyrus žiočių vandenį, esančių į sausumos pusę nuo bazinės linijos, nuo kurios matuojamas teritorinės jūros plotis, ir vandentakių atveju esančiuose iki gėlo vandens ribos.
 - 2.3. Jei koncentracijų verčių nesilaikoma bet kurioje nacionalinio tinklo vietoje, to priežastys pranešamos Komisijai.
3. Kadmio koncentracija nuosėdose ir kiaukutiniuose (moliukuose ir vėžiagyviuose), jei įmanoma – *Mytilus edulis* rūšies, per laiką neturi žymiai didėti.
4. Jei vienos srities vandenims taikomi keletas kokybės siekinių, vandens kokybė turi būti pakankama, kad atitiktų kiekvieną iš jų.

⁽¹⁾ Visos koncentracijos vertės – tai per metus gautų rezultatų aritmetiniai vidurkiai.

⁽²⁾ Atviros jūros kokybės siekinys nenustatytas tais sumetimais, kad nustačius teritorinių ir kitų vandenų kokybės siekinius atvira jūra bus apsaugota nuo užteršimo.

III PRIEDAS

Standartinis matavimo metodas

1. Kadmio kiekiui vandenyse, nuosėdose ir kiaukutiniuose (moliuskuose ir vėžiagyviuose) nustatyti taikomas standartinis analizės metodas yra atomų sugėrimo spektrometrija po mėginio konservavimo ir tinkamo apdorojimo.

Aptikimo ribos turi būti tokios, kad kadmio koncentraciją būtų galima išmatuoti ± 30 % tikslumu ir ± 30 % precizija, kai koncentracija yra tokia:

- išmetimo atveju – viena dešimtoji didžiausios leistinos kadmio koncentracijos, nurodytos leidime,
- paviršinių vandenų atveju – didesnioji iš tokių verčių: 0,1 $\mu\text{g/l}$ arba viena dešimtoji kadmio koncentracijos, nurodytos kokybės siekinyje,
- žuvies ir kiaukutinių (moliuskų ir vėžiagyvių) atveju – 0,1 mg/kg šlapios masės,
- nuosėdų atveju – didesnioji iš tokių verčių: viena dešimtoji kadmio koncentracijos mėginyje arba 0,1 mg/kg sausos masės, džiovinant 105–110 °C temperatūroje esant pastoviai masei.

2. Srauto matavimai atliekami ± 20 % tikslumu.
-

IV PRIEDAS

Kokybės siekinių monitoringo tvarka

1. Suteikdama kiekvieną leidimą kompetentinga institucija turi nustatyti apribojimus, monitoringo tvarką ir laiko ribas, kad būtų laikomasi atitinkamo kokybės siekinio ar siekinių.
 2. Susitariančiosios Šalys dėl kiekvienos pasirinkto ir taikomo kokybės siekinio informuoja Komisiją apie:
 - išmetimo vietas ir išmetimo priemones,
 - sritį, kurioje taikomas kokybės siekinys,
 - mėginių ėmimo vietų koordinates,
 - mėginių ėmimo dažnumą,
 - mėginių ėmimo ir matavimo metodiką,
 - gautus rezultatus.
 3. Mėginiai turi būti pakankamai reprezentatyvus išmetimo veikiamos srities vandens aplinkos kokybei, o mėginių ėmimo dažnumas turi būti pakankamas, kad galima būtų pastebėti vandens aplinkos pokyčius, ypač atsižvelgiant į hidrologinio klimato natūralią kaitą.
-

ANNEXE

DÉCISION PARCOM 85/1

PROGRAMMES ET MESURES

du 5 juin 1985

concernant les valeurs limites et les objectifs de qualité pour les rejets de mercure des secteurs autres que celui de l'électrolyse des chlorures alcalins

LA COMMISSION CRÉÉE PAR LA CONVENTION POUR LA PRÉVENTION DE LA POLLUTION MARINE D'ORIGINE TELLURIQUE, SIGNÉE À PARIS LE 4 JUIN 1974,

eu égard aux dispositions de la convention, et notamment son article 18 paragraphe 3,

A ARRÊTÉ LES PROGRAMMES ET MESURES CI-APRÈS:

Article 1

1. Tout rejet de mercure de secteurs industriels autres que celui de l'électrolyse des chlorures alcalins, dans la zone maritime définie à l'article 3a de la convention ou dans des cours d'eau qui affectent la zone maritime, fait l'objet d'une autorisation préalable délivrée par l'autorité compétente de la partie contractante concernée. De telles autorisations spécifient des normes d'émission pour le rejet et sont revues périodiquement.

2. Les normes d'émission ne doivent pas dépasser les valeurs limites décrites au paragraphe 3 ci-après, sauf dans les cas où une partie contractante applique des objectifs de qualité conformément aux annexes II et IV.

3. Les valeurs limites, les délais fixés pour le respect de ces valeurs et la procédure de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets figurent à l'annexe I. Les valeurs limites s'appliquent normalement au point où les eaux usées contenant du mercure sortent de l'établissement industriel.

Si les eaux usées contenant du mercure sont traitées hors de l'établissement industriel dans une installation de traitement destinée à éliminer le mercure, la partie contractante concernée peut permettre que les valeurs limites soient appliquées au point où les eaux usées sortent de l'installation de traitement.

4. Sans préjudice de leurs obligations résultant des paragraphes 1, 2 et 3 ainsi que des dispositions de la convention, les parties contractantes ne peuvent accorder d'autorisations pour les établissements nouveaux que si ces établissements appliquent les normes correspondant aux meilleurs moyens techniques disponibles lorsque cela est nécessaire afin de prévenir et d'éliminer la pollution.

Quelle que soit la méthode qu'elle adopte, la partie contractante, dans le cas où, pour des raisons techniques, les mesures envisagées ne correspondent pas aux meilleurs moyens techniques disponibles, informe la commission préalablement à toute autorisation des justifications de ces raisons. Lors de sa réunion suivante, la commission examine l'information présentée.

5. Aux fins des présents programmes et mesures, on entend par „établissement nouveau“:

- tout établissement industriel mis en service après la date d'adoption des présents programmes et mesures,
- tout établissement industriel existant dont la capacité de traitement du mercure a été augmentée considérablement après la date d'adoption des présents programmes et mesures.

6. La méthode d'analyse de référence à utiliser pour déterminer la présence de mercure figure à l'annexe III point 1. D'autres méthodes peuvent être utilisées à condition que les limites de détection, la précision et l'exactitude de ces méthodes soient au moins aussi valables que celles qui figurent à l'annexe III point 1. L'exactitude requise pour la mesure du débit des effluents figure à l'annexe III point 2.

Article 2

1. Les parties contractantes établissent des programmes spécifiques pour les rejets de mercure effectués par des sources multiples qui ne sont pas des établissements industriels et pour lesquelles les normes d'émission mentionnées à l'article 1^{er} ne peuvent pas être appliquées dans la pratique.

2. L'objectif de ces programmes spécifiques est d'éviter ou d'éliminer la pollution. Ils comportent notamment les mesures et les techniques les plus appropriées en vue d'assurer la substitution, la rétention et le recyclage du mercure.

3. Les programmes spécifiques sont d'application aussitôt que possible, et en tout cas au plus tard le 1^{er} juillet 1989, et sont communiqués à la commission.

Article 3

Les parties contractantes concernées assurent la surveillance, dans la zone couverte par la convention, du milieu aquatique affecté par les rejets. Dans le cas de rejets affectant les eaux de plusieurs parties contractantes, les parties contractantes concernées collaborent en vue d'harmoniser les procédures de surveillance.

Article 4

1. À des intervalles de quatre ans, la commission procède à une évaluation comparative de l'application des présents programmes et mesures par les parties contractantes sur la base des informations que celles-ci présentent à la commission conformément à l'article 17 de la convention, en particulier en ce qui concerne:

- les détails relatifs aux autorisations fixant les normes d'émission pour les rejets de mercure,
- les résultats de l'information rassemblée ou des inventaires établis, relatifs aux rejets de mercure effectués dans la zone maritime et dans les cours d'eau qui affectent la zone maritime, visés à l'article 1^{er} paragraphe 1,

— l'information figurant à l'annexe IV point 2 pour les parties contractantes qui appliquent des objectifs de qualité,

— les résultats du contrôle et de la surveillance continus du milieu aquatique conformément à l'article 3. Où cela s'applique, ces résultats devraient être soumis dans le cadre du programme conjoint de contrôle et de surveillance continus.

2. En cas de modification des connaissances scientifiques relatives principalement à la toxicité, à la persistance et à l'accumulation du mercure dans les organismes vivants et dans les sédiments, ou en cas d'amélioration des meilleurs moyens techniques disponibles, des propositions appropriées sont examinées par la commission visant à renforcer, si nécessaire, les valeurs limites et les objectifs de qualité, ou à adopter des valeurs limites supplémentaires et des objectifs de qualité supplémentaires.

Article 5

1. Les parties contractantes mettent en œuvre les présents programmes et mesures à compter du 1^{er} janvier 1986.

2. Les parties contractantes informent la commission des dispositions de droit interne prises en application des présents programmes et mesures.

ANNEXE I

Valeurs limites, délais fixés pour le respect de ces valeurs et procédure de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets

1. Pour les secteurs industriels concernés, les valeurs limites et les délais d'application sont regroupés dans le tableau ci-après:

Secteur industriel ⁽¹⁾	Valeur limite à respecter à partir du:		Unité de mesure
	1 ^{er} juillet 1986	1 ^{er} juillet 1989	
1. Industries chimiques utilisant les catalyseurs mercuriels:			
a) pour la production du chlorure de vinyle	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	0,2	0,1	g/t capacité de production de chlorure de vinyle
b) pour d'autres procédés	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	10	5	g/kg mercure traité
2. Fabrication des catalyseurs mercuriels utilisés pour la production du chlorure de vinyle	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	1,4	0,7	g/kg mercure traité
3. Fabrication des composés organiques et non organiques du mercure, à l'exception des produits visés au point 2	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	0,1	0,05	g/kg mercure traité
4. Fabrication des batteries primaires contenant du mercure	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	0,05	0,03	g/kg mercure traité
5. Industrie des métaux non ferreux ⁽²⁾			
5.1. Établissements de récupération du mercure	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
5.2. Extraction et raffinage de métaux non ferreux	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
6. Établissements de traitement de déchets toxiques contenant du mercure	0,1	0,05	mg/l eau rejetée

⁽¹⁾ Pour les secteurs industriels autres que celui de l'électrolyse des chlorures alcalins, qui ne sont pas mentionnés dans le présent tableau, tels que les industries du papier et de l'acier ou les centrales thermiques au charbon, les valeurs limites sont fixées en cas de besoin par la commission à un stade ultérieur. Entre-temps, les parties contractantes fixent de manière autonome, conformément à l'article 4 paragraphe 2 de la convention, des normes d'émission pour les rejets de mercure. Ces normes doivent tenir compte des meilleurs moyens techniques disponibles et ne doivent pas être moins strictes que la valeur limite la plus comparable contenue dans la présente annexe.

⁽²⁾ Sur la base de l'expérience acquise lors de l'application des présents programmes et mesures et conformément aux dispositions de leur article 4 paragraphe 2, la commission considérera, en temps utile, des propositions ayant pour but de fixer des valeurs limites plus restrictives.

2. Les valeurs limites exprimées en termes de concentration qui, en principe, ne doivent pas être dépassées figurent dans le tableau ci-avant pour les secteurs industriels 1 à 4. Dans aucun cas, les valeurs limites exprimées en concentrations maximales ne peuvent être supérieures à celles exprimées en quantités maximales divisées par les besoins en eau par kilogramme de mercure traité ou par tonne de capacité de production de chlorure de vinyle installée.

Toutefois, étant donné que la concentration de mercure dans les effluents dépend du volume d'eau impliqué, qui diffère selon les différents procédés et établissements, les valeurs limites, exprimées en termes de quantité de mercure rejeté par rapport à la quantité de mercure traité ou à la capacité de production de chlorure de vinyle installée, figurant dans le tableau ci-avant, doivent être respectées dans tous les cas.

3. Les valeurs limites des moyennes journalières sont égales au double des valeurs limites des moyennes mensuelles correspondantes figurant au tableau.
4. Pour vérifier si les rejets satisfont aux normes d'émission fixées conformément aux valeurs limites définies dans la présente annexe, une procédure de contrôle doit être instituée.

Cette procédure doit prévoir le prélèvement et l'analyse d'échantillons, la mesure du débit des rejets et, le cas échéant, de la quantité du mercure traité.

Si la quantité de mercure traité est impossible à déterminer, la procédure de contrôle peut se fonder sur la quantité de mercure qui peut être utilisée en fonction de la capacité de production sur laquelle se fonde l'autorisation.

5. Un échantillon représentatif du rejet pendant une période de vingt-quatre heures est prélevé. La quantité de mercure rejeté au cours d'un mois est calculée sur la base des quantités quotidiennes de mercure rejeté.

Toutefois, une procédure de contrôle simplifiée peut être instaurée pour les établissements industriels qui ne rejettent pas plus de 7,5 kg de mercure par an.

Notes

Les valeurs limites indiquées dans le tableau correspondent à une concentration moyenne mensuelle ou à une charge mensuelle maximale.

Les quantités de mercure rejetées sont exprimées en quantité de mercure traitée par l'établissement industriel pendant la même période ou en fonction de la capacité de production de chlorure de vinyle installée.

ANNEXE II

Objectifs de qualité

Pour celles des parties contractantes qui appliquent la stratégie des objectifs de qualité, les normes d'émission sont fixées de manière à ce que le (ou les) objectif(s) de qualité approprié(s) parmi ceux énumérés ci-après soi(en)t respecté(s) dans la région affectée par les rejets de mercure. L'autorité compétente désigne la région affectée dans chaque cas et sélectionne, parmi les objectifs de qualité figurant au point 1 ci-après, celui ou ceux qu'elle juge appropriés, eu égard à la destination de la région affectée, en tenant compte du fait que l'objectif des présents programmes et mesures est de prévenir et d'éliminer toute pollution.

1. Dans le but de prévenir et d'éliminer la pollution telle que définie dans l'article 1^{er} de la convention et en application de l'article 4 de ladite convention, les objectifs de qualité ci-après sont fixés.
 - 1.1. La concentration de mercure dans un échantillon représentatif de la chair de poisson choisie comme indicateur ne doit pas excéder 0,3 mg/kg de chair humide.
 - 1.2. La concentration de mercure en solution dans les eaux des estuaires, jusqu'à la limite des eaux douces, affectées par les rejets ne doit pas excéder 0,5 µg/l en tant que moyenne arithmétique des résultats obtenus au cours d'une année.
 - 1.3. La concentration de mercure en solution dans les eaux suivantes ⁽¹⁾ ne doit pas excéder 0,3 µg/l en tant que moyenne arithmétique des résultats obtenus au cours d'une année:
 - i) eaux de mer territoriales;
 - ii) les eaux, non estuariennes, en deçà de la ligne de base servant à mesurer la largeur de la mer territoriale et s'étendant dans le cas des cours d'eau jusqu'à la limite des eaux douces.
2. La concentration de mercure dans les sédiments ou mollusques et crustacés ne doit pas augmenter de manière significative avec le temps.
3. Lorsque plusieurs objectifs de qualité sont appliqués aux eaux d'une région, la qualité des eaux doit être suffisante pour respecter chacun de ces objectifs.
4. À titre d'exception, dans la mesure où cela s'avère nécessaire pour des raisons techniques et après notification préalable à la commission, les valeurs numériques des objectifs de qualité figurant aux points 1.2 et 1.3 peuvent être multipliées par 1,5 jusqu'au 1^{er} juillet 1989.

⁽¹⁾ Il n'a pas été fixé de normes de qualité pour la haute mer, vu que l'objectif de qualité pour les eaux territoriales et autres eaux protégeront la haute mer contre la pollution.

ANNEXE III

Méthodes de mesure de référence

1. La méthode d'analyse de référence utilisée pour déterminer la teneur en mercure des eaux, de la chair de poisson, des sédiments et des mollusques et crustacés est la mesure de l'absorption atomique sans flamme par spectrophotométrie, après avoir soumis l'échantillon à un traitement préalable adéquat tenant compte notamment de la préoxydation du mercure et de la réduction successive des ions mercuriques Hg (II).

Les limites de détection doivent être telles que la concentration en mercure puisse être mesurée avec une exactitude de $\pm 30 \%$ et une précision de $\pm 30 \%$ pour les concentrations suivantes:

- dans le cas de rejets, un dixième de la concentration maximale autorisée en mercure spécifiée dans l'autorisation,
- dans le cas d'eaux superficielles, un dixième de la concentration en mercure spécifiée par l'objectif de qualité,
- dans le cas de la chair de poisson ainsi que dans le cas de mollusques et de crustacés, un dixième de la concentration en mercure spécifiée par l'objectif de qualité,
- dans le cas de sédiments, un dixième de la concentration du mercure de l'échantillon ou 0,05 mg/kg poids sec, la valeur la plus élevée étant d'application.

2. La mesure du débit doit être effectuée avec une exactitude de $\pm 20 \%$.

ANNEXE IV

Procédure de contrôle pour les objectifs de qualité

1. Pour toute autorisation accordée en application des présents programmes et mesures, l'autorité compétente précise les restrictions, les modalités de surveillance et les délais limites pour assurer le respect du ou des objectifs de qualité en cause.
 2. Pour chaque objectif de qualité choisi et appliqué, les parties contractantes doivent faire rapport à la commission sur:
 - les points de rejet et le dispositif de dispersion,
 - la zone dans laquelle est appliqué l'objectif de qualité,
 - la localisation des points de prélèvement,
 - la fréquence d'échantillonnage,
 - les méthodes d'échantillonnage et de mesure,
 - les résultats obtenus.
 3. Les échantillons doivent être suffisamment représentatifs de la qualité du milieu aquatique dans la région affectée par les rejets et la fréquence d'échantillonnage doit être suffisante pour mettre en évidence les modifications éventuelles du milieu aquatique, compte tenu notamment des variations naturelles du régime hydrologique. L'analyse des poissons d'eau de mer doit porter sur un nombre suffisamment représentatif d'échantillons et d'espèces.
 4. En ce qui concerne l'objectif de qualité visé au point 1.1 de l'annexe II, l'autorité compétente choisit les espèces de poissons à retenir comme indicateurs à analyser. Pour les eaux salines, les espèces localement capturées et choisies parmi celles habitant les eaux côtières peuvent inclure le cabillaud (*Gadus morhua*), le merlan (*Merlangius merlangus*), la plie (*Pleuronectes platessa*), le maquereau (*Scomber scombrus*), l'églefin (*Melanogrammus aeglefinus*) et le flet (*Platichthys flesus*).
-

DÉCISION PARCOM 85/2

PROGRAMMES ET MESURES

du 5 juin 1985

concernant les valeurs limites et les objectifs de qualité pour les rejets de cadmium

LA COMMISSION CRÉÉE PAR LA CONVENTION POUR LA PRÉVENTION DE LA POLLUTION MARINE
D'ORIGINE TELLURIQUE, SIGNÉE À PARIS LE 4 JUIN 1974,

eu égard aux dispositions de la convention, et notamment son article 18 paragraphe 3,

A ARRÊTÉ LES PROGRAMMES ET MESURES CI-APRÈS:

Article premier

1. Tout rejet de cadmium dans la zone maritime définie à l'article 3a de la convention ou dans un cours d'eau affectant la zone maritime fait l'objet d'une autorisation préalable délivrée par l'autorité compétente de la partie contractante concernée. De telles autorisations spécifient des normes d'émission pour le rejet et sont revues périodiquement.

2. Les normes d'émission ne doivent pas dépasser les valeurs limites spécifiées au paragraphe 3 ci-après, sauf dans les cas où une partie contractante applique des objectifs de qualité conformément aux annexes II et IV.

3. Les valeurs limites, les délais fixés pour le respect de ces valeurs et la procédure de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets figurent à l'annexe I. Les valeurs limites s'appliquent normalement au point où les eaux usées contenant du cadmium sortent de l'établissement industriel.

Si les eaux usées contenant du cadmium sont traitées hors de l'établissement industriel dans une installation de traitement destinée à éliminer le cadmium, la partie contractante peut permettre que les valeurs limites soient appliquées au point où les eaux usées sortent de l'installation de traitement.

4. Sans préjudice de leurs obligations résultant des paragraphes 1, 2 et 3 ainsi que des dispositions de la convention, les parties contractantes ne peuvent accorder d'autorisation pour les établissements nouveaux que si ces établissements appliquent les normes correspondant aux meilleurs moyens techniques disponibles, lorsque cela est nécessaire afin de prévenir et d'éliminer la pollution.

Quelle que soit la méthode qu'elle adopte, la partie contractante, dans le cas où, pour des raisons techniques, les mesures envisagées ne correspondent pas aux meilleurs moyens techniques disponibles, doit informer la commission préalablement à toute autorisation des justifications de ces raisons. Lors de sa réunion suivante, la commission doit examiner l'information présentée.

5. Aux fins des présents programmes et mesures, on entend par „établissement nouveau“:

- l'établissement industriel mis en service après la date d'adoption des présents programmes et mesures,
- l'établissement industriel existant dont la capacité de traitement du cadmium a été augmentée considérablement après la date d'adoption des présents programmes et mesures.

6. La méthode d'analyse de référence à utiliser pour déterminer la présence de cadmium figure à l'annexe III point 1. D'autres méthodes peuvent être utilisées à condition que les limites de détection, la précision et l'exactitude de ces méthodes soient au moins aussi valables que celles qui figurent à l'annexe III point 2.

Article 2

Les parties contractantes concernées assurent la surveillance, dans la zone couverte par la convention, du milieu aquatique affecté par les rejets. Dans le cas de rejets affectant les eaux de plusieurs parties contractantes, les parties contractantes concernées collaborent en vue d'harmoniser les procédures de surveillance.

Article 3

1. À des intervalles de cinq ans, la commission procède à une évaluation comparative de l'application des présents programmes et mesures par les parties contractantes, sur la base des informations que les parties contractantes présentent à la commission, conformément à l'article 17 de la convention, en particulier en ce qui concerne:

- les détails relatifs aux autorisations fixant les normes d'émission pour les rejets de cadmium,
- les résultats de l'information rassemblée ou des inventaires établis, relatifs aux rejets de cadmium effectués dans la zone

maritime ou dans les cours d'eau qui affectent la zone maritime visés à l'article 1^{er} paragraphe 1,

- l'information figurant à l'annexe IV point 2 pour les parties contractantes qui appliquent des objectifs de qualité,
- les résultats du contrôle et de la surveillance continus du milieu aquatique conformément à l'article 2. Où cela s'applique, ces résultats devraient être soumis dans le cadre du programme conjoint de contrôle et de surveillance continus.

2. En cas de modification des connaissances scientifiques relatives principalement à la toxicité, à la persistance et à l'accumulation du cadmium dans les organismes vivants dans les sédiments, ou en cas d'amélioration des meilleurs moyens techniques disponi-

bles, des propositions appropriées sont examinées par la commission visant à renforcer, si nécessaire, les valeurs limites et les objectifs de qualité, ou à fixer des valeurs limites supplémentaires et des objectifs de qualité supplémentaires.

Article 4

1. Les parties contractantes mettent en œuvre les présents programmes et mesures à compter du 1^{er} janvier 1986.
2. Les parties contractantes informent la commission des dispositions de droit interne prises en application des présents programmes et mesures.

ANNEXE I

Valeurs limites, délais fixés pour le respect de ces valeurs et procédures de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets

1. Pour les secteurs industriels concernés, les valeurs limites et les délais d'application sont regroupés dans le tableau ci-après:

Secteur industriel ⁽¹⁾	Valeurs limites à respecter à partir du:		Unité de mesure
	1 ^{er} janvier 1986	1 ^{er} janvier 1989 ⁽²⁾	
1. Extraction du zinc, raffinage du plomb et du zinc, industrie des métaux non ferreux et du cadmium métallique	0,3 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l eau rejetée
2. Fabrication des composés de cadmium	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l eau rejetée
	0,5 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg cadmium traité
3. Fabrication des pigments	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l eau rejetée
	0,3 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg cadmium traité
4. Fabrication des stabilisants	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l eau rejetée
	0,5 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg cadmium traité
5. Fabrication des batteries primaires et secondaires	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l eau rejetée
	1,5 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg cadmium traité
6. Électrodéposition ⁽⁶⁾	0,5 ⁽³⁾	0,2 ⁽³⁾	mg/l eau rejetée
	0,3 ⁽⁴⁾	⁽⁵⁾	g/kg cadmium traité
7. Fabrication de l'acide phosphorique et/ou d'engrais phosphatés à partir de roche phosphatée ⁽⁷⁾	—	—	

⁽¹⁾ Pour les secteurs industriels qui ne sont pas mentionnés dans le présent tableau, les valeurs limites seront fixées en cas de besoin par la commission à un stade ultérieur. Entre-temps, les parties contractantes fixent de manière autonome, conformément aux dispositions de l'article 4 paragraphe 2 de la convention, des normes pour les rejets de cadmium. Ces normes doivent tenir compte des meilleurs moyens techniques disponibles et ne doivent pas être moins strictes que la valeur limite la plus comparable contenue dans cette annexe.

⁽²⁾ Sur la base de l'expérience acquise lors de l'application des présents programmes et mesures, et conformément aux dispositions de leur article 3 paragraphe 2, la commission considérera, en temps utile, des propositions ayant pour but de fixer des valeurs limites plus restrictives.

⁽³⁾ Concentration moyenne mensuelle en cadmium total pondéré selon le débit de l'effluent.

⁽⁴⁾ Moyenne mensuelle.

⁽⁵⁾ Il est pour le moment impossible de fixer les valeurs limites exprimées en poids. La commission fixe ces valeurs le cas échéant comme le prévoit l'article 3 paragraphe 2 des présents programmes et mesures. Si la commission ne fixe pas de valeurs limites, les valeurs exprimées en poids figurant dans la colonne „1^{er} janvier 1986“ sont maintenues.

⁽⁶⁾ Les parties contractantes peuvent suspendre jusqu'au 1^{er} janvier 1989 l'application des valeurs limites pour les établissements ne rejetant pas plus de 10 kg de cadmium par an et dont l'ensemble des cuves d'électrodéposition représente un volume inférieur à 1,5 m³, lorsque la situation technique ou administrative rend cette mesure absolument nécessaire.

⁽⁷⁾ Au stade actuel, il n'existe pas de méthodes techniques valables sur le plan économique qui permettent d'extraire systématiquement le cadmium des rejets résultant de la production d'acide phosphorique et/ou d'engrais phosphatés à partir de roche phosphatée. Aucune valeur limite n'a donc été fixée pour ces rejets. L'absence de ces valeurs limites ne dégage pas les parties contractantes de leur obligation, au titre du paragraphe 1 de l'article 1^{er} des présents programmes et mesures, de fixer des normes d'émission pour ces rejets. Les valeurs limites seront fixées à un stade ultérieur par la commission, si le besoin s'en fait sentir.

2. Les valeurs limites exprimées en termes de concentration qui, en principe, ne doivent pas être dépassées figurent dans le tableau ci-avant pour les secteurs industriels des rubriques 2, 3, 4, 5 et 6. Dans tous les cas, les valeurs limites exprimées en concentrations maximales ne peuvent être supérieures à celles exprimées en quantités maximales divisées par les besoins en eau par kilogramme de cadmium traité. Toutefois, étant donné que la concentration de cadmium dans les effluents dépend du volume d'eau impliqué, qui diffère selon les différents procédés et établissements, les valeurs limites, exprimées en termes de quantité de cadmium rejeté par rapport à la quantité de cadmium traité, figurant dans le tableau ci-avant, doivent être respectées dans tous les cas.
3. Les valeurs limites des moyennes journalières sont égales au double des valeurs limites des moyennes mensuelles correspondantes figurant dans le tableau ci-avant.
4. Pour vérifier si les rejets satisfont aux normes d'émission fixées conformément aux valeurs limites définies à la présente annexe, une procédure de contrôle doit être instituée.

Cette procédure doit prévoir le prélèvement et l'analyse d'échantillons, la mesure du débit des rejets et de la quantité de cadmium traité.

Si la quantité de cadmium traité est impossible à déterminer, la procédure de contrôle peut se fonder sur la quantité de cadmium qui peut être utilisée en fonction de la capacité de production sur laquelle se fonde l'autorisation.

5. Un échantillon représentatif du rejet pendant une période de vingt-quatre heures est prélevé. La quantité de cadmium rejetée au cours d'un mois doit être calculée sur la base des quantités quotidiennes de cadmium rejetées.

Toutefois, une procédure de contrôle simplifiée peut être instaurée pour les établissements industriels qui ne rejettent pas plus de 10 kg de cadmium par an. En ce qui concerne les établissements industriels d'électrodéposition, une procédure de contrôle simplifiée ne peut être instaurée que si l'ensemble des cuves d'électrodéposition représente un volume inférieur à 1,5 m³.

ANNEXE II

Objectifs de qualité

Pour celles des parties contractantes qui appliquent la stratégie des objectifs de qualité, les normes d'émission sont fixées de manière que le (ou les) objectifs de qualité approprié(s), parmi ceux énumérés ci-après, soi(en)t respecté(s) dans la région affectée par des rejets de cadmium. L'autorité compétente désigne la région affectée dans chaque cas et sélectionne, parmi les objectifs de qualité figurant au paragraphe 1, celui ou ceux qu'elle juge appropriés, eu égard à la destination de la région affectée, en tenant compte du fait que l'objectif des présents programmes et mesures est de prévenir et d'éliminer toute pollution.

1. Dans le but de prévenir et d'éliminer la pollution au sens des articles 1^{er} et 4 de la convention de Paris, les objectifs de qualité ci-après, qui sont mesurés suffisamment proche du point de rejet, sont fixés ⁽¹⁾:
 - 1.1. la concentration de cadmium en solution dans les eaux des estuaires jusqu'à la limite des eaux douces affectées par les rejets ne doit pas excéder 5 µg/l;
 - 1.2. la concentration de cadmium en solution dans les eaux suivantes affectées par les rejets ⁽²⁾ ne doit pas excéder 2,5 µg/l:
 - i) eaux de mer territoriales;
 - ii) les eaux, non estuariennes, en deçà de la ligne de base servant à mesurer la largeur de la mer territoriale et s'étendant dans le cas des cours d'eau jusqu'à la limite des eaux douces.
2. Outre les exigences ci-avant, les résultats du contrôle et de la surveillance continus effectués conformément à l'article 2 doivent être comparés aux concentrations suivantes ⁽¹⁾:
 - 2.1. dans le cas des eaux estuariennes jusqu'à la limite des eaux douces, une concentration de cadmium en solution de 1 µg/l;
 - 2.2. une concentration de cadmium en solution de 0,5 µg/l dans les eaux suivantes:
 - i) eau de mer territoriales;
 - ii) les eaux, non estuariennes, en deçà de la ligne de base servant à mesurer la largeur de la mer territoriale et s'étendant dans le cas des cours d'eau jusqu'à la limite des eaux douces.
 - 2.3. Si ces concentrations ne sont pas respectées, ne fût-ce qu'en un seul point du réseau national de contrôle et de surveillance, les raisons doivent en être avisées à la commission.
3. La concentration de cadmium dans les sédiments et/ou mollusques et crustacés, si possible de l'espèce *Mytilus edulis*, ne doit pas augmenter de manière significative avec le temps.
4. Lorsque plusieurs objectifs de qualité sont appliqués aux eaux d'une région, la qualité des eaux doit être suffisante pour respecter chacun de ces objectifs.

⁽¹⁾ Toutes les concentrations se rapportent à la moyenne arithmétique des résultats obtenus pendant une année.

⁽²⁾ Il n'a pas été fixé de normes de qualité pour la haute mer, vu que les normes de qualité pour les mers territoriales et autres eaux protégeront la haute mer contre la pollution.

ANNEXE III

Méthodes de mesure de référence

1. La méthode d'analyse de référence utilisée pour déterminer la teneur en cadmium des eaux, des sédiments et des mollusques et crustacés est la mesure de l'absorption atomique par spectrophotométrie, après conservation et traitement appropriés de l'échantillon.

Les limites de détection doivent être telles que la concentration en cadmium puisse être mesurée avec une exactitude de $\pm 30 \%$ et une précision de $\pm 30 \%$ pour les concentrations suivantes:

- dans le cas de rejets, un dixième de la concentration maximale autorisée en cadmium, spécifiée dans l'autorisation,
 - dans le cas des eaux superficielles, $0,1 \mu\text{g/l}$ ou un dixième de la concentration en cadmium, spécifiée par l'objectif de qualité, la valeur la plus élevée étant à retenir,
 - dans le cas de mollusques et crustacés, $0,1 \text{ mg/kg}$, poids humide,
 - dans le cas de sédiments, un dixième de la concentration du cadmium de l'échantillon ou $0,1 \text{ mg/kg}$, poids sec, séchage effectué entre 105 et 110°C à poids constant, la valeur la plus élevée étant à retenir.
2. La mesure du débit des effluents doit être effectuée avec une exactitude de $\pm 20 \%$.

ANNEXE IV

Procédure de contrôle pour les objectifs de qualité

1. L'autorité compétente précise les prescriptions, les modalités de surveillance et les délais pour assurer le respect du ou des objectifs de qualité en cause.
 2. Pour chaque objectif de qualité choisi et appliqué, les parties contractantes doivent faire rapport à la commission sur:
 - les points de rejet et le dispositif de dispersion,
 - la zone dans laquelle est appliqué l'objectif de qualité,
 - la localisation des points de prélèvement,
 - la fréquence d'échantillonnage,
 - les méthodes d'échantillonnage et de mesure,
 - les résultats obtenus.
 3. Les échantillons doivent être suffisamment représentatifs de la qualité du milieu aquatique dans la région affectée par les rejets et la fréquence d'échantillonnage doit être suffisante pour mettre en évidence les modifications éventuelles du milieu aquatique, compte tenu notamment des variations naturelles du régime hydrologique.
-